

Col·laboració dels nostres soldats

Llibertat

Forts combats, negres tempestes
en ma terra s'aixecaren
i els bons homes obligaren
a adreçar invictes testes,
i estripant ses gaies vestes,
uns llançaren lluny del port
i juraren que a sa mort
portarien tot el lastre,
sens que en quedi ni un sol rastre
bo i cridant: Aguanta fort!

D'almogàvers som de raça
que acotar mai volgué el front
i amb son gest tremolà el món,
s'aixecà la rebel massa,
que injustícia aci no passa,
i de planes i cimels
sinó amb armes amb parpals,
amb noblesa i ferotgia
expulsà la tirania
al gran crit: Bon cop de falç!

Som soldats de fe sincera
que portem gravat al pit
fortes ànsies, gran delit,
d'enlairar alt la senyera,
de fer fora via enrera
els botxins del poble brau
que l'argolla de l'esclau
ha trencat en sagnant guerra
i en defensa de sa terra
tot cantant mal ferit cau.

I quan mou negres bosquíries
amb fort bram gran huracà,
i el tro esclata a baix el pla,
per muntanyes i planúries
aixequem nostres cantúries,
amb ronquera de canó,
i amb fermesa de tauró
via avant tots avancem
que allà al lluny, blanca, albirem
llibertat en l'horitzó.

Tu hipnotises, llibertat,
tu refresques com rosada,
precursora ets com l'albada
de la llum, de la igualtat;
en ton si sempre ha trobat
bell refugi, lliure pensa,
que atrevida sens temença
vol amidar l'infinit,
i del gran i del petit,
son parer libèrrim llença.

Ferotges, per tu lluitaren
els Comenars de Castella
que volgueren fer estella
dels seus reis que abominaren,
amb delit a tu cercaren
catalans, els segadors,
que avorrint els opresors
esmolaren bé les eines,
i oblidant-se de les feines,
tallen caps i trenquen cors.

Els Merino, Espoz i Mina,
com Indibil guerrillers,
van desfer per tu estrangers
que amagaven en sa sina
l'antilliu guillotina
contra el poble esclavitzat,
que el morir és estimat
quan per viure dret el coll,
et cal doblegar el genoll
al tirà que et té humiliat,

PRIMAVERA 1938

Els sexes de la Terra s'han trobat
vibràtils del desig, damunt la plana,
i han creat aquest bosc virgilià
curull de farigoles i de faunes
i aquestes roses rojes de l'amor
i aquestes margarides encisades,
i aquest ametllar vora el camí
i aquesta lluminària de muntanyes.
Han tornat ramellades de moixons
de les ardents planúries africanes
i l'aire del matí s'ha esgarriat
del retorn de la joia jovençana,
gràvid de la sentor dels llimoners
que riuen amb grogors esperançades.
I allí, en la calma humida del torrent,
es sentien murmuris de besada...

Espanya:

Qui m'alliberarà de tanta sang?
Qui em rentarà la vesta i la mirada?

Unes veus espanyoles:

«Nosaltres et volem alliberar,
nosaltres volem ser ta deslliurança,
car portem l'esponjosa llibertat
per rentar-te la vesta i la mirada.»

I nosaltres sa nissaga
raça indòmita i ben lliure
ses petjades volem viure,
de sa sang volem la paga;
i amb lluent i nova daga
tallarem el que ha barrat

el camí sant i sagrat
de la immensa i alta estrella
de l'excelsa meravella
la preada llibertat.

RAMON MESTRE
(Soldat de l'Exèrcit de l'Est)

Ofensiva

L'Exèrcit Popular per l'Ebre avança,
la seva empenta ningú pot aturar
és que l'anima l'esperança
de l'enemic la Pàtria alliberar.
Mireu els seus rostres ferrenys
ennegrts pel sol de la campanya;
mireu els seus gestos ardents,
el seu menyspreu a la metralla.
Són els fills d'un poble heroic
que per ser lliure fa la guerra;
el seu crit és un clam pregon
de justícia damunt la terra.
D'estrangers Espanya està envaïda
mes pam a pam l'anem reconquerint;
de bon matí comença l'avançada,
no fineix fins que el dia va morint.
No importa, no, que caigui el teu

[company
ni que el teu peu la seva sang trepitgi,
tots seguirem amb el mateix afany
fins que sang enemiga els peus

[esquitxi,
Continuem avançant, oh fills del
[poble!

Avançem, que ens empara la raó!
Un Exèrcit així, que és el més noble,
és invencible pel seu gran braó!

S. GALLART
(Soldat de l'Exèrcit de l'Ebre)

Altres veus:

«Espanya, donarem la nostra sang
per retornar-te l'esplendor passada.
Enfront del sol palpitirà el fusell
defensor de les glòries de la Raça.»

El poeta:

«Germans, no profaneu aquest esclat
del maig de les fruitades jovençanes.
Agenolleu-vos sota aquesta llum,
sota aquest blaudelceliles muntanyes,
nimbats de serenors celestials,
allunyadors de les paraules aspres.
Torni la pau en els camins daurats,
que riguin els infants altra vegada
que tornin els promesos vora el riu,
que s'omplnin els camps de riallades.
La Mort ens ha esquitxat els somnis

[blaus
i ara ni tenim esma de miracles.
La primavera ens ofereix el pit
amb l'amorós somriure d'una mare.
A tu i a mi, la terra ens ofereix
l'acolorit tresor de ses entranyes.

La terra somrient:

«Honor al sol que ve dels rius
[llunyans
amb una diadema de besades!
Glòria eterna al somriure radiant
que amoroseix les fruites jovençanes!»

Les mares:

«El Sol estremirà la solitud
dels camps i de les llars abandonades!
Com més la Primavera somriurà,
més sentirem l'enyor de la besada!
Més tenebror veurem al fons del cor,
com més resplendirà la llum de l'alba!
Ai, aquell fill altiu com un xiprer,
com és llunyà d'aquesta terra clara!

Espanya:

La llibertat guanyada amb tanta sang
em rentarà la vesta i la mirada!

RAMON MOIX
(Soldat de l'Exèrcit d'Extremadura)